

TĒVYNEI

Tēviņē, Tu motina senutē
Raukšlētu veidu, bet žydriom akim
Prikelsim Tave, Tavi vaikai sukruťe
Prie Tavo koju bursimēs aplink.

Atnešim laisvę Tau brangioji,
Laimužiu daug, oi daug atnešim
Pails ir nieksai taip teriojē
Tu šviesu, šviesu keliā rasi.

Ir vēlei gintaro krantuos
Atgimusi kasas dabinsi.

Sūnims gi žuvusiems už Tave
Puokštes gražiu gēliu priskinsim.

Tavo dukrelēs lietuvaitēs

Vēl sēs radestā i daržēli

Vēliau žaliu žolynu puokštēm

Jos apkaišys lauku smūtkēli.

Ir kaip džiugu! Tu vēl laisva
Plačinos karštuos garbe skambēsi.

Tu kartā prisikēlāsi
Antru kartu nebekentēsī.

NETOLIMA DIENA

Jau pavasaris tēvynę mūsu lanko,
Už kalnu perkūnai tuoļ prabils,
Jau gēlytēm kaišos žalios lankos...
Kada Lietuva iš priespaudos pakilēs?

Mums tvanku. Ir tyro oro ilgisi plaučia

Širdys ilgisi gyvenimo gražaus.

Aš jaučiu, - visa šalis mūs jaučia, -

Kad plēšikai neilgai čia siaus.

Už kalnu jau laisvės saulē teka,

Pergalę dainuoja vyturiai, -

Mūsu širdys kovos geismu plaka. -

Mes - jaunos šalies jauči kariai!

Kai sugriaus pavasario perkūnai,

Mes pakilsim priepaudā numest. -

(Kilnūs siekiai visād isikūnija!)-

Rūsčios dienos priešui bus tadmet.

Nusities per žemę mūsu voros,

Ir kulkosvaičžiai grāšinamai kalbēs. -

Mes iēvysim raudonā vorā

Iš tėvu sodybū, iš gimtos šalies!

KAI TĖVYNĖ MUS ŠAUKS

Mylis sakalas nemarią laisvę
Laisvėj gimęs, nelaisvėj neaugs.
Mes jauni galvalingai išeisim,
Kai Tėvynė ir pareigos šauks.
Neužkelti pavasariui vartai
I mus vargstančią tėviškę grįžt.
Jaučiu - laukiama laisvė jau arti
Tik daugiau reikia mums pasirižt.
Širdis sverdėja laisvėje gimus
Spaudžia priešas žiauriau ją kasdien
Su tėvynė sujunkim likimą
Jaunas dienas supinkim iš vien.
Nesiliūau jaunos širdys vis plakti
Kovos ryžtu ir laisvės taktu.
Mes nuveiksim šią kruviną naktį!
Skelbiam tai karštu širdžių aktu.
Mylis sakalas amžiną laisvę,
Anekštam narve nurinti negal.
Gimtą žemę, nors krauju aplaistę,
Išvaduosim: jaunystė daug gal!

archyvas

LAISVĖS ANGOJE

Pavasaris sulaužė jau
Ledinius pančius upių.
Ko Tave liūdint aš matau
Didžiam skausme parklupus?
Neverk, ir Tavo dienos greit
Bus kaip žiedelių tyros,
Nereiks jau baudžiavą Tau eit,
Parneš Tau laisvę vyrai.
Išluosim gatves švariai,
kad purvo nebebūtų
Šiandien-artojai, ryt kariai
Papuošim Tave rūtom.
Pavasaris sulaužė jau
Ledinius pančius upių.
Neverk? jau aušrą aš matau,
Jau laisvę sklebs greit lūpos.

Ž U V U S I E M S
HAMYRUI IR BERŽINIUI

Tai buvo kovo aštunta diena,
Kai klykaudami padangėm parskrido pempės,
Pranešdami džiugią naujieną (vyturiai,
-Pavasaris mums žvekgia į akis.

Dangus buvo toks skaidrus, mėlynas.

Šypsojos saulutė taip linksmai.

Sargybinis stovėjo išsitempęs kaip ly-

Ir pamatė, kad supa rusai ir strib(nas

Ibėgęs suriko: "Jau priešas artėja
Greit ruoškitės, čiupkite ginklus",

Bet priešai visai nepastebėjo

Kai vyrai pasitraukė į miškus.

O miške linksma, gera, -vien eglės tik

Vyrai dūšūs ir linksmi jų veidai, (ošia.

Bet burliškai iš pasalų pasiruošę,

Atidengė ugnį, šaukdami kaip vilkai.

Vyrai kovės, ugnim siusdami priešui mirti,

Lūpos mirstančių tarė: "Šudie Tėvynė ir
Už tai turėjo jie mirti, (broliai".

Kad laisvi oštų miškai ir gojai.

Nepriglaus daugiau Jūs motinos rankos,

Nes toli jos nuo žuvusio sūnaus.

Tik šaltos išgrįstos rinkos

Apnuogintus kūnus jų priglaus.

Lai bus lengva Jums žemė Lietuvos!

Brangūs broliai Hamyre ir Beržini.

Šią dainą broliai ir sesės dainuos,

Tuos laikus ir Jus prisiminę.

Ž U V U S I E M S
LAMPEO, ŠALTINIUI IR ŽIBŪMUI

Jūs tik pražydot lyg žiedai puikūs
Šypsojos Jums giedras jaunystes dangus.
Ir savo jaunystėj, kilnioj širdy jautėt,
Kad šaukia Tėvynė sūnus.

Palikę tėvelių taip mielus namus,

Mergaites ir kvepiančius jų darželius.

Išėjot žaliuoju Tėvynės šilu,

Širdyje Jums buvo ramu, taip ramu.

Ir štai partizanais žygiuojat linksmi
Jus lydi pavojai didi ir maži.

Kai buvo pavasario tamsi naktis
Troboj susirinkot "žaliųjų" būrys.

Mažutis namelis toli nuo miškų,
Atrodė aplinkui visur taip ramu.

Tik štai burliškai pabeldė duris
Sužvango ginklai, atėidarė ugnis.

Iš dvylikos brolių palikot šeši
Jūs sužeistais buvot, veidai kruvini.

O meilė Tėvynės Jums buvo galinga.

Norėjoteit žygin, tik jėgų dar stingo.

Kaip laikas visuomet užgydo žaizdas,

Išgijot, vėl ėmet ginklus į rankas

Vėl žengiat linksmi su draugais

Tikėjot kad laisvė ateis.

Jau metai ketvirtį Jūs ginklė draugai
Žygiuojat laimingai miškais ir laukais.

Atėjo vasario devinta. Naktis.

Užmigot kartu broliukai Jūs trys.

Užmigote amžiną miegą sūnai

Nekelsit broliukai daugiau.

Išvežti tėveliai šaltam sibile

Jūs jauni ilsėsitės šaltame kape.

AMŽINĄ ATILSĮ

Daug brolių žuvo nuo Tėvynės toli

Uralo ir Sibiro tundros,

Kadangi Tu, Viešpatie, daug gali,

Širdy malda tyra pabunda

Suteik jiems, o Viešpatie amžiną atilsį!

Kalėjimas daugel pakirto draugų.

Jų šiandien nė kaulų neraši.

Parpuolęs ant kelių, aš Tavęs meldžiu:

Priglauski jų, Viešpatie, dvasių!

Suteik jiems, o Viešpatie amžiną atilsį!

Daug brolių nuo kulų prieš aršaus

Parklupo ir amžiams neliko.

Ir jiems laisvės rytas daugiau neišausš.

Už Juos siunčiu atdusį gilų:

Suteik Jiems, o Viešpatie amžiną atilsį!

PARTIZANO SVAJONĖS

Aš paiklausiau šiaurais vėjelio
Kokią man dalią skiria rytoj,
Ar ilgai su priešu reikės kovoti,
O gal reiks gulti žemėj juodoj.
Ant mano kapo pasviręs beržas
Rasos lašeliais laištytys mane.
O gal nukritęs beržo lapas
Papuoš kapelį rudens nakčia.
Kaip greit prabėgo šios dienele
Niekad, oi niekad nesugriž
Prabėgo ir mūsų brangi jaunystė
Niekad, oi niekad nebesugriž.
Motinėle mano brangioji
Mane augino ir užnešiojo.
Dabar išleido Tėvynės ginti,
Šventojo žemėj kovot ir mirti.
Ir aš išėjau tylią naktį,
O Dievas žino ar besugrąšiu
O jei sugrišiu aš nepražuves
Rasiu gimtuosius savo namus.
O kaip norėčiau nors vieną kartą
Pažveigt, brangioji, tau į akis,
Tada paklausčiau ko taip nuliūdas
Ir kam nuleidai žydrias akis.

" "

Kaip buvo vakaras vėlyvas,
Sudie motulei pasakei
Ir dar pamojęs kiemo glėbniui,
Neverk! Aš grįšiu pasakei.
Tave lydėjo močios žvilgsnis
Ir graudus verkimas su malda,
Nes nežinojo ji ar grįši,
Riedėjo ašara karšta.
Tu pamylėjai laisvės dali, ~~xxxxxxixjxix~~
Tu pamylėjai tuos laukus.
Ir vakare kai saulė gėso
Dažnai atmindavai namus.

Laisvas skraidei po mielą šalį,
Drasus ir linksmas tu buvai.
Bet vieną kartą rytui auštant
Nuo priešo kulų užmigai.
Žuvai už mielą bočių šalį,
Už brilius, seseris, namus,
Už mielą, gimtą savo pirkia,
Už brangius tėviškės laukus.
Tu nesulaukei laisvės ryto,
Mirtis - tavo liūdna dalis.
Bet mūsų broliai gyvi likę
Minės tave visi su daina.
Miegoki, brangus brolau, ramybėj,
Brangioje žemėj Lietuvos.
Tavuosius ~~pažiūrė~~ žygius pasilikę
Legenduose visad kartos.

E-PARTIZANŲ

Gaila man gimtinės,
Gaila man namų,
Gaila man tėvelių,
Gaila ir draugų.

Aš dabar vakščioju
Po plačius laukus,
Aš dabr nakvoju
Po žalius miškus.

Negaliu lankyti

Aš savo namų,
Negaliu nueiti ~~pa~~
Pas savo graugų.

Negaliu matyti ~~g~~
Gimtinės brangiės,
Negaliu matyti
Tėvo nei mamos.

Jeigu koks šnipas
Tai sužinotų,
Tuoj visus namškius
Stribai areštuotų.

Aš dabar gyvenu
Žaliajam miške,
Aš dabar kovoju
Vien už tėviškę.

"

" "

Mylējot šią vargo jūs šali,
Mylējot tēvišķę rūtę.
Ir savo jaunystę aukojat,
Kad Lietuva laisva tik būtų.
Palikot jūs dirvoje arklą,
Palikot ir gimąją pirkiaį.
Išėjot kovoti prieš marą
Ir žuvot ją ktauju atpirkę.
Ir veltui jūs laukia sesutės,
Nes daugel iš jūsų negriž.
Prie miško palaukėj ant kapo
Laukinė ramunė pražys.

"

" "

E
PARTIZANŲ

Aš augau pas tėvelį,
Kaip bijūnėlis daržely.

Aš buvau jauniausias-

-Visų nylimiausias.

Sode upelis tekėjo,
Ievoj lakštutės čiulbėjo.

Man tiktai klausytis

Pasakų mamytės.

Kai užplūdo rusai šalį,
Likau vienas pas tėvelį.

Kada juos išvijo;-

-Dienos man atgijo.

Markes sunku suskaityti.

Nežinau kur jas švaistyti.

Už tūkstančio pusę-

-Šumnia nesuūši.

Bet nuskrejo laimė paukščių

Jau visus viraugau aukščių

Vėl nauja padynė

Didelė tėvynė.

Broliai Rusijojej vargsta

Tėveliai šu jau karste.

Likau be gobėjų

Aš pagairė vėjų.

Kur praleida metų dali

Nei neklausk rangus broleli

Niekam nesigirsiu
Gal ir pats užmiršiu.
Gal buvau nuklippięs raistuos
Ar tyrlaukiais nusišvaistęs.
Ne brangi tėvynė
Stribukų širšynėj.
Kad galėčiau atpirkt klaidą
Ir užgydyt sieloj žaizdą,
Verkčiau kaip mergaitė
Ištisą savaitę.
Duokite į rankas kardą!
Aš nuplausiu savo vardą.
Taip Dievulis lėmė
Nuplaut juodą dėmę.
Jeigu žūčiau negailėkit
Ir prie kapo neminėkit
Klaidas jauno vaiko
Supratau jas laiku.

E-PARTIZANŲ

TĖVYNEI

Atmerkei mėlynas akis
Iš amžių miego pabudai
Nuo rankų nometei grandis
Sutraukė jas karių kardai.
Aušra užgėso kruvina
Padangė šypsos vėl laisva,
Ir Tu šypsais graši ~~juokais~~ jauna
Skaisti didinga ir laisva.
Bekraštė baltoja vėl štai
Bučiuoja kojas Tau meilai.
Trispašvėj pjasdančioj aukštai
Saulutė žaidžia spinduliais.
Kovos arų šventi kaimai
Audringus primena likus,
O laisvės ir kovų ūrbai
Didingui džiangsmu guodžia mus.
Po žygių ir kovos gūausmų
Gražus pavasaris štai šis.
Nauja garbė naujų džiangsmų,
Tėvynė brangi štainušvis.

MERGELEI

Neliūdék brangióji prie kiemelio vartų
Nerimok, neverki tu savo dalios.
Priešą nugaléjęs jis sugriž vél kartu,
Džiaugsitės vél laisve tėvynės brangios.
Baisus rytų priešas, geležim ir plienu
Laiko dar užgrobęs mus lygius laukus,
Dél dalies savosios, visi ligi vieno
Jie tenai dar grumsis, kol pergalé bus.
Neveinas pasvirs jų, prie dulkéto kelio,
Jų dvasios sparnotos čia pas jus atskris
Suramuns, paguos jos nelaimingą dalią,
Toms kurių svaçonės, laimé jau negriš.
Nerymok brangióji nežvelgi į rytus
Ašarom nevilgyk melsvųjų akių.
Čia ne vienas brolis už rytojų krinta,
Čia brangióji laisvė perkama krauju.
Nuskraidés padangé, nutils šuvių trenksmas
Nuskriausta Tėvyné, laisve sualsuos.
Laisvę jis parnešęs griš pas tave linksmas;
-Džiaukitės jus kaime tėviškės brangios.
O jeigu ir žūtų žygiui įpusėjus
Neliūdék, neverki, dvasioj būk rami.
Žuvusių už laisvę, už kilnias idéjas
Dvasia lieka amžiams gyva nemari.

LAISVĖS RYTMETIS

Mes čia daug dainų įpyném,
Per šaltas rudenio naktis.
Tu mūs' išvarginta Tėvyné,
Tu mūs, meilė ir viltis.
Berž lis skaisčią savo dalią
Įpyn: giesmėn vyturių.
Praėjo rytmetis išbalęs
Su laisvės ilgesiu tauriu.
Nuslirko tylūs savanoriai
Pro lauką šnatantį kviečių.
Jutau alsavimą neramų
Ant jų skroštų degančių.

Krutinėj virė karštas kraujas, -
Virpėjo žvaigždės danguje.
Tad jų už Tėvynę kraujas,
Per mirtį laisvę neša jie.
Laukų smutkelis susimąstęs
Nužengia Kristus iš dangaus
Ateina vargonų štai balsas
Į tyrias širdis prisiglaust.

LIETUVOS KANKINIUI

Čia smėlio kapelis supiltas
Po beržu svyruckliu senu.
Aš stoviu galvelę muleidęs
Ir praeitį jauną menu.

Čia jaunas kovotojas žuvo,
Nuo bubelių kulų smailių
Vos rytas ankstyvas prašvito
Jis tapo užpiltas smėliu.
Stribai jį atvedę pastatė
Užrišo akis prie duobės
Ne pirmą kankinį jie mato
Nuo to jiems širdis nedrebės.

Jis šautuvų vanzdžius atstatė
Ir taiko atydžiai, šaltai.
Bet staiga jaunuolis sušuko,
Jūs žudot žmones nekaltai.

Žiūrėkit tėveliai badauja,
O broliai sesutės kur jūs?
Kalėjime žūsta, vergauja,
Kas drįs kovot prieš slilinus.

Čekistai tuoj klausia viens kito
Ką kalba šis jaunas žmogus,
Bet klečos jų širdys kaip švinas
Lyg ankstyvo ryto dangus.
Staiga čekistas sušuko,
Ko stovit apsnūdę žopliai,
Ar žodžiai to jauno bandito
Jumis užkerėjo šaltai.

Staiga pasigirdo komanda
Sušovė tris kartus balsu
Jaunuolis į duobę įgriuv.
Jam širdį sugėlė skausma.

Liko kapelis supiltas
Po beržu svyruokliu senu,
Čia daugel kovotojų žuvo
Aš jų užmiršt negaliu.

" " "

Naktis tyli, žieduose rasos mirga.
Ramumą neša mieganti gamta,
O tėviškės laukuose skausmas sklinda-
-Pavergta rusų, kenčia Lietuva.
Be laisvės vysta puikios, gražios gėlės
Be laisvės miršta sakalas narsus
Ir paiplešta brangioji tėvynė
Kankinasi be laisvės ir dainos.
Daug kartų gėso skaisčioji saulutė
Sidabro juostoje mėsvų ežerų.
Palikdama tėvynėj ašaras ir skausmą
Paniekintų Tau mylinčių širdžių.
Jau dunda žemė, aušta laisvės rytas,
Kapuose bunda protėvių dvasia.
Ir greit tu Lietuvą laisvą išvysi
Skambės čia juokas ir linksma daina.

L I E T U V A I

Iš siaubingųjų rytų
Slinko juodi debesys.
Tada Tu graži buvai
Akim mėsvųjų ežerų.
Užgniaužė priešai Tau krūtinei
Barbarai Azijos gelmių
Nustebusi buvai tuomet Tu
Akim mėsvųjų ežerų.
Daug ašarų Tau nušangavo
Tyliai su Nemuno bangom,
Kai raudonasis teotonas
Tave kankina iki šiol.
Neverk daugiau ir neliūdėki
Mėsvųjų ežerų šalie.
Kovon palaimink savo vaikus
Tau dovanų parneš jie laisvę.

Tau dainuoju, o sakale, broli,
Kurs nakties nebylios vidury,
Tau, vade partizanų būrio,
Kurs didelį žygį vykdyti turi.

Pavojinga našta kovos laukoz-
Tarsi kryšius ant tavo pečių,
Bet žinau iš meilės eini tu.

Kelias laisvėn- tai kelias kančių.

Priešai plėšia pavergtą Lietuvą

Tu jiems nevergaut pasiryžai.

Nors jų daug, bet viltys nežuvo

Kovon žengiāt karsūs sakalai.

Savo šakoms beržas glamonėja

Eglutės vien paslepia jus.

Žalias miškas apsaugo nuo vėjo

Nuo priešo klaidingų akių.

Tau dainuoju sakale broli,

Tau vade partizanų narsių

Kovos kelią palaimins Vosagālis

Ryžtą pavergtų lietuvių.

archyvas

" "

Kruvinas slibinas slenka

Šliaužia metais. lauku

Liežas kraujas už laisvę

Pavergtųjų žmonių.

Saulė ta Lenino-Stalino

Užtemdo žmonijai akis

Raudonieji buđeliai apkalina

Laisvės trokštančius juodžiausiam rūsy.

Ir Lietuva pavirto

Kapais, kalėjimu

Tegul Stalino tarnai skalina,

Apie savo "kultūros" klestėjimą.

Gimtoji žemė glaudžia

Sušaudytus vaikus.

Ir dainos liūdno, skaudžios

Nuaidi per laukus.

Bet laisvė jau netoli taip
Greit audros išblaškys.
Ir mūsų akys dega kerštu
Tam slibinui už padarytas skriaudas.

PARTIZANO MOTINA

Žali pavasariai nejučiom praėjo
Daug jau ko praėjo ir dar kiek praeis.
Tiktai neišpustė močiai laiko vėjai
Vieno atminimo su širdies skausmais.
Neišpustė vėjai, neišlijo lietus
Šitas atminimas neis jai nuo širdies
Šis prisiminimas ašarom aplietas
Ligi juodo karsto ją lydės, lydės...
Ji turėjo sūnų, tiktai vieną sūnų...
Bet jo nebeturi... Kur šiandiena jis?
Ak, jis gynė laisvę, narsus partizanas
Savo močios kieman niekad nebegriš.
Ir saulutei gėstant už žaliųjų girių
Kai žemę apleidžia rausvi spinduliai,
Vakarinei maldai kai žemė nutyla
Neraudok motulė, sūnus nepareis.
Jis ramiai sau ilsis prie svyrukolio beržo
Jis laimingas miega kapo gilumoj,
Jo narsus ryžtas už Tėvynės laisvę
Stiprins mūsų dvasią sunkioje kovoj.
Neliūdėk motulė netekus sūnelio
Laisvės idealas ginamas kraujais!
Daug jaunų gyvybių aukuran padėta,
Kad šalis vėl žengtų laisvužės keliais.

NAKTIES ŽYGIS

Danguj sidabro milijonai.
Mėnulis šypsos pro miškus.
Paskendo žemė sapno monuos.
Užmągdė poilsiui visus.
Bet ne! Kas ten tamsoj nerimsta?
Kas juda žaliuoju lauku?
Iš kur šlamėjimas tas gimsta
Nakties vidurnakčiu pačiu?...

Tai žmonės! Tai žmonių būrelis
Važiuoti, pėsti ir raiti...
Jie nardosi laukais, be kelio-
lyg pasakų svečiai slapti...
Tartum vaiduokliai naktį tylią
Į žygi narsus traukia jie...
Lietuvą jie karščiausiai myli
Ir moka bolševikus nugalėt.

" " "

Žiaurus priešas mūs Tėvynę engia
Josios laisvę nori panaikinti,
Bet į kovą partizanai žengia
Nugalėt ar gaibingai mirt.

Mūsų kelias - partizanų kelias,
Mūsų tikslas - laisva Lietuva.

Drąsiai žengiam savo požiū pėdom,
Kuriems lenkiasi čuma! ir Maskva.

Kai po žygio išsimeš prie laužo,
Tenuaidi ilgesio daina

Kai užmiegam mums pasivaidena
Brangios laisvės švelni blysnai.

Mūsų tūrio vyrai neišbėgę

Drąsiai sugeba priešui įkirst.

Jei kas žūtų esam pasiryžę

Priešui keršto niekad neužmiršt.

Neverk močiutė, miela mergučėlė

Kovoje už laisvę žuvusio sūnaus

Neliūski broli, miela seselė

Tėvynai laisvė jau greitai išauš.

IŠVEŽTIEMS BROLIAMS

Tyliai gęsta paraudusi saulė
Aš pro gimtąjį sodžių einu,
Gal būt viską pamiršiu pasauly,
Tik pavęs aš pamiršti negaliu.

Liūdną grįžus į gimtąjį sodžių
Matos krūvos tiktai pelenų.

Liūdnas vaizdas širdies nepagudžia
Daugel sąsarų krinta gailių.

Susimąstęs ir klevas senelis
Daugel matė sunkių valandų
Matė vežant į Sibirą brolius,
Matė sodžius jis pilnus gaisrų.
Šaltona tiktai teka tykliai
Glosto pilkas galvas akmenų
Daugel matė karų ji už laisvę
Ir ne kartą pasruvo krauju.

"

" "

Pražydo pirmos melsvos žibutės
Lakštučių daina skrido linksmi.
Tėvynės ginti išėjo broliai
Tylūs, bet narsūs, kaip vanagai.

Vartuos parymo sena močiutė
Ir mergužėlė liko viena.

Jinai žinojo ką vėjai pučia,
Jog partizeno sunki dalis.

Vėjas išiuotęs blaškės ir kaukė
Blaškė žibuoklių melsvus žiedus
Vaitojo ginklai, patrankos gaudė
Lydėjo vėjai piacių lankas.

Ar kaltas tas, kurs pamylėjo
Miškus ir slėnius mus Lietuvos,
Kad jam patinka šie sodžių gojai,
Karpyti lapai žalių klevų.

"

" "

Šilų kalne vaitojo pušelės.
Takelių tyliai eina kaž kas.
Jo išvargintas veidas išbalęs
Rankom skiria spjgliuotas šakas.

Aukštumėlėj jis apsistojo
Ikvėpė krūtinėn oro giliai
Ir sušvilpęs paukščių suvaitojo
Aidą šį pakartojo šilai.

Į tą garsą iš slėnio atsakė
Švilpėsysis tokių pat paukščių kelių
Jam pirmajam pavyko rast taką
Čia tarp šitų pušelių žalių.

Atsisėdęs giliai atsiduso -
O, Tėvynė, kokias Tu brangi
Žydrios akys ir veidas nuliūsta
Juos išblaškė ir žuvo penki.
Ne dėl turot lietuvis kovoja,
Nei garbingųjų vietų aukštų,
Tik kad būt laisva žemė artojų,
Kad nebūtų gyventi sunku.

Jie nenori pasaulio valdyti,
Nei vergaut, nei turėti vergų.
Tik kad broliai išėitų į saulę -
Iš už grotų, punksnės miškų.
Dievas mato tą baisiąją skriaudą
Pasipuošė jo veidas drąsa.
Jo draugai prakaituoti, įraudę
Renkas, renkas galybė visa.

Mėnuo liejas ant žvilgančio plieno
Lyg sidabras ant eglių kasų
Kas gi tie? - klausia sakalo vieno -
Žiūrį jis - Nepažįsta vistų.
Iš jų tarpo mergaitė išėina
Tvirtu žvilgsniu skelių žydrių.
-Vade prašom priimti mus į šeimą,
Laisvės sakalų, laisvės kerių.
-Ta našlaitė! Duok ranką sesute!
Sako jis - Kaip gali nesutikti!
Aušra budina skaisčią saulutę
Eisim laisvę visi pasitikti.

" "

Keli pavasariai praėjo
Kai šioj padangėj gyvenu,
Bet man širdies jie nežavėjo
Kaip tas, kurį šiandien menu.
Tai buvo tylios, tylios naktys
Viena tylesnė už kitas,
Kai sūtemoj klajojo akys
Kai apkabino kažin kas.
Ir kai padavęs ranką kietą
Sakei skubėkime tenai...
Ten pasirinkęs ramią vietą
Tu tyliai, tyliai užmigai.

O aš klausiau kaip rasos laša,
Ką šlama eglė ir pušis.
Atspėti ką likimas neša,
Ką žada ši tyli naktis.
Pakalnėj smarkiai lojo šunės
Ir aš vos, vos elsavau.
Cražus žiedelis šit ramunės
Bet burti laimę nedrįsau.
Jaunų arų ilga grandinė
Sumirgo mėnesienoj čia

.....
Griežlės liuliavo sutartinę
Ir mudu skyrėmės slapčia.
Menu tą šypsena, kaip brolio
Kai ranką padavėi sudie
-Juk nebijosi jau netoli?
Menu lyg buvo tai šiandie.
Sutinko praėity minutės
Šiandien viena sėdžiu, mastau-
Sumirgo popiery eilutės
Eus atžinimas man ir tau.

TĖVYNĖI

Stovite tylūs, nusimine
Tautiųjų lirtuvių minia
O niekas kitas juk Tėvyne
Nebemylėjo tiek, oi ne.
Širdys sukruvintos sustingo
Jūsų negalima pažint.
O, Lietuva, kur laimė dingo!?
Ką šiandien tuo vardu vadint?
Sumynė, sutrempė į niekus
Tą šventą vardą Lietuvos,
O buvo Tavo veidas šviesus
Kaip rytmetėlis, kaip aušra.
Kada laukuose brendo turtai
Auksinėm varpomis kviečių,
Lakštutės čiulbėsių užburta
Kokia laiminga buvai Tu.

Meliūski Motina Tėvynė
Neliūskit brangūs jos vaikai
Baigias nuožmi kančių gadyne
Jau skamba džiugesio garsai.
Užgys vėl žaizdos Tavo kūno
Ašaros veido nebeplaus
Kai parazitų atėjūnų
Pėdsakus upės nuskalaus.

" "

Anksti šalna kiek daug šalnų pakando.
Vėjejis drasko nuo liepų lapus.
Liūdna jaunystė prieglobsčio neranda.
Kryžių šešėliai papuošė takus.
Iš sužeisto krūtinės sunkiasi kraujas
Benamio kelias kietas ir status.
O, sutverime, šunkėliais keliaujas,
Atmink kūrėjas kantrus, bet teisūs.
Nenuoris veltui nė vienas lašas
Prakaito švento už laisvę tautos.
Juo angelai surinkę saulėn neša,
Karžygių vardą minnūose kartos.
Nebenuis veltui nė vienas žingsnis
Už krašto laisvę atgimimo mūs.
O nelaimingas! Kur tada tu dingsi!
Kai suskambės trimitai po laukas.
Regiu kaip keiksi dieną, kada gimęs,
Pamėlynavęs veidas koks baisus.
Ar negeriau, kad būtum tu atminęs,
Kad tu lietuvis, kad vėl laisvė bus.

" "

Lapus nubarstė klevai, berželiai,
Daržely vysta rūta žalia.
Liūdnos vaitoja liepos prie kelio
Senos sodybos sodo gale.
Už aukšto lango smulkus veidelis
Mažos mergytės metų šešių.
Siaurėj už groty, toli tėvelis,
Jos garbanėlių ilgis šviesių.

Sklausmai motutės jėgas išsėmė
Verkdama vakar, mojo sudie
Ziuri vis žiuri į kryžių kieme
Ji ir dėdūtis likę namie.

Ima ant rankų glaudžia prie lūpų
Vargšę našlaitę našlaitis jis
-Neverk mažyte, skara apsupo
-Sugriš mamytė, abu sugriš.
Gėlėlės miršta, sužys vėl visos
Pareis žibutės žalsvais keliais
Skambės vėl dainos krantuos lubysos,
Sugriš mus laimė su vyturiais.

Ar pakels kas tą baisiąją uždangą
Labandą ant visų mūsų dienų.
Kors nekalis kvaidžiū tūkstantius uždega,
Bet naktys, kur dangt be namų

Kokia juoda naktis po ta skraiste
Lienos toli, toli už kalnų
Kai žiedai visi ramiš ir raiste
Vien už sielą gaudinas varpų.
Kauda motina kniubis ant žemės
Intimis prie lavono ginai.
Visas tėviškės dangus aptemęs
Visos kalvos ir pelkės kapai.

Ar pakels kas tą baisiąją uždangą,
Kad saulutė sušvistų sklautuos.
Kada meilės vardu širdis uždega
Baltas žiedas ant vyšnios šakos.

Vagonai lekia vis į priekį
Širdis krutinėj nerami,
Gal žemės kraštą pažidirėti
Lietuvos dukra juo skrendi?
Gal nerami dvasia parėgo ~~pasigrožai~~
Pasigrožėt šiaurės gamta,
Gal pamatyti ankstyvo sneigo,
Bet ko sesyt tokia liudna?

Iš tavo veido dvelkia skausmas
Akys rasoja, tu verki?
Čia radijo groja, klega džiaugsmas
Bučiuojas lūpos taip arti.
 Bučiuojas, glamonėjas jieji,
 Odekalonai plaun kasas,
 O buvo juk ir tu mylėjai,
 Kas jus išskyrė, skriaudžia kas?
Kas laimė su šaknim išrovė,
Sielvarte paskandino jus,
Sodybos darželius išgriovė,
Krauju paženklino kelius?
 Neliusk ir ašarų nelaistyk
 Mūs giminė juk patvari.
 Varguose, skausme išmėginta
 Lietuva, būk Tu nemari.

E-PARTIZANŲ

Vėjas vėjas baisus, plėšo drasko lapus,
Lūžta ažuolo seno šakelės.
Lūžta uosiai, klėvai, raudonskruoščiai putina
Gęsta vos patekėjusi saulėlė.
 Plaštakėlė marga, prie žolyno maža
 Alpsta, virpa parpuolus be kvapo.
 Ji norėjo pakilt, prie saulutės sušilt,
 Bet šiaurys ją parklupdė ant kapo.
Baisus klyksmas laukuos, siaubas kūdikių
Blaškos kūdikių netekus balandė (veiduos.
Karvelis negriš, pagrobė jį sukūrys,
Nors jaudrą nugalėt jis bandė.
 Suvalioti šlapi, kur naujystė kvapi
 Pumpurėlius beržai kada skleidė.
 Kai lakštutės daina vakarėly viens
 Nudžiovindavo ašaras veido.
Antrą kartą baisi, toje vietoje žiauri
Audra laužo Tėvynės beržyną.
Riešutėlių kruša ant lapelių rasa
Pastakėlės dienas apsvaigino.

Vėl šeši putinai šužydėjo raudonai
Nektaras svaigus pasiliejo.
Išdavike baisus, kerštas virpa žieduos
Kraujo kerštas šilais nuaidėjo.

" "

Kas mums dvarai, kas mums rūmai,
Man gerai gyventi krūmuos.
Čia voveraitė, čia kiškutis mažas (2 kart)

Samanėlių pasikloję,
Prieš saulutę šildom kojas.
Ateis linksma vasara, bus dar linksmiau 2k

Mergužėlės eis uogauti,
Motinėlės grybų rauti.
Bus linksma Lietuvos vaikams 2 k.

Bus mėlynių, bus aviečių,
Bus medaus kamanių bičių.
O lylia lia lia žalioji girelė 2 k.

Šiomet nuotaika puiki
Bus pavasariai dveji...
Du kart kels iš miego pumpurai 2 k.

Vėl dabinsime takus,
Vėl pinsim vainikus,
Vėl siūsim maldą Dievui iš širdies 2 k.

O tu žalias gojau mūs,
Paskyrimas tau gražus.
Bekuriant laisvę Lietuvos 2 k.

" "

O tai baisus laikas, tai atėjo dienos,
Kad nera ramios širdelės nė vienos.
Rant drylia lia, oi lia ly lia lia kad...

Oi Dievuli brangus, ar tai Tu tai leidai?
Ašarom nedžiūti motinėlės veide ir t.t.

Juk pavasarėlis toksai gražus laikas,
O kie daugel žudo ruso oras tvaikus ir tt.

Šūviai suskambėjo, lik sveika mergelė,
Mane suževėjo šiluose pušėlė ir t.t.

Miške tarp šakų straksi voverytė,
O daržely verkia nuliūdus mergyt. ir t.t.

Cit neverk mergytė sugriš tau bernytis
Kai Gedimino kalne plevesuos vėl Vytis ir t

O ta i laimė bus, verksime iš džiaugsmo,
Laimės apsvaiginti neatmimsim skausmo
Ranta drylia lia, oi lia ly lia lia lia
Laimės apsvaiginti neatmimsim skausmo.

E-PARTIZANŲ

~~Partizanzai~~
Kai mėnulis šviesa sidabrinė
švelniai liejos ant pievų, laukų
Išėjai ginti savo Tėvyne
Ir ošimą žaliųjų miškų.

Išėjai ginti tėviškės žemę
Ieškoti pasaulyje tiesos,
Apšviesti kas yra aptemę
Nuo Kremliaus valdovo tamsos.

Bus sunku tau drąsus partizane
Rasti tiesą pasauly piktam.
Gal būt teks plačiame okeane
Žūt kaip laivui audrų sudaužtam.

Mėnesienoj norėčiau nuklysti
Tais takais, kuriais tu nuklydai
Ir mažyte gėlele pražysti,
Kai jau vysra daržely žiedai.

Ir žydėti, šypsotis prie kelio
Tau, kai eisi nuvargęs taku,
Gal pažvelgęs į mažą gėlelę,
Keliauti nebus taip sunku.

Gal pamatęs gėlytę prie kelio
Prisiminsi darželį namus.
Prisiminsi tu žvilgsnį mergelės,
Gailią raudą senutės mamos.
Tad pauošk partizane krūtine
Tąja mažyte gėlyte rudens
Ir jei žūsi tu gindams tėvynę
Ji šaltą lavoną dabins.

" "

Per mėškę dejuodamas pralėkė vėjas
Paliesdamas eglų viršūnes sparnu
Giria ima gausti tai vėtra artėja
Už valandos siaus čia visu smarkumu.
O tarp dainos vėjo ir medžių ošimo
Girdisi rauda lyg verksmas žmogaus
Sesutė ten verkia ir liūdi nusiminus
Prie aukšto kapelio broleio brangaus.
Dar vakar jis buvo tarpe ginklo brolių
Gyvybės ir meilės pilna širdimi.
Šiandien legia kūną jau jo šaltas molis
Šiandien jau užgėso jausmai jo karšti.
Išnešę lavoną nakėčią iš kautynių
Palaidojo broliai žaliajam miške.
Sesutė šią liūdnąją gavusi žinią
Pas kapą brolelio atbėgo slapčia.
Ir verksmas mergaitės girdėtis pro vėją,
Ir verksmas raudoj buvo gili kančia,
O miškas virš **gaudžiū**, tai vėjas artėja
Netrukus visu smarkumu siaus ir čia.

BOLŠEVIKMETIS LIETUVOJE

Susiraizgė susipynė
Reikalai mūsų Tėvynės,
Daug vai gaug baisių dalykų
Bolševikai mums paliko.

Ugnimi, kardū ir smurtu
Grobė rusai mūsų turta.
Namus, fabrikus kaip savo
Jie nacionalizavo.

Steigdami čia savo rojų
Viską vertė aukštyn kojom -
Viską per metus išardė.
Šaudė, mušė, trėmė, tardė...
Stalino saulės pavėsy
Greit gal likti vien griuvėsiai.
Lietuviai net nesapnavo,
Ką jiems Kremlius nuplanavo.
Tik bakūžės samanotos
Liko dar nesužalotos.
Jau nuo pat žilos senovės
Nesugriaunamos tvirtovės.
Jos išsaugos lietuvibę,
Kraštą, meilę ir tvirtybę.
Tik ne būkim pasiminė
Neprašs mūsų tėvynė.

"LIAUDIŠ DAINELĖ"

Jau pražijo Lenino pakaušis
Išsisklaidė Stalino plaukai.
Komunistai ruošę Maskvoj vaišės
Neša vargą mūsų Lietuvai.

Jau pritrūko sviesto ir kiaušinių
Niekur jų negalima jau gaut.
Gaspadorius savo išnaikinę
Mes visi išeisim ubagaut.
Švieski, švieski Stalino saulutė,
Gal pavyks pasaulį tau apgaut.
O artūzų su žievėm priskutę
Ir galėsit šiuo metus badaut.

"

" "

Atvežiavo bolševikai
Su blėkiniais tankais
Visi žydai pasitiko
Juos ištėse rankas.

Tu Lietuva, Tu mano
Pas mūsų jau riesta.
Driskiai išlakė smetoną,
Maslionkas ir sviestą.
Nešė ant ilgų kaėerų
Bálvonus išpaišę
Ir su žydberniais iš džiaugsmo
Šoko kaip pakvaišę.

Tu Lietuva, Tu mano
Kagi jiems beduosi?
-Svirnus patys rabinai
Su bázrdoms išluostė.
Kas gražesniais rūbais buso
Šlifsais pasipuošę,
Tokius apšaukė buržujais,
Išvadino buožem.

Tu Lietuva, Tu mano
"Buržujų" Tėvynė
Viens rožančių sau ant kaklo,
Kits kilpą kabina.

Labai džiaugės komjaunuoliai,
Kad jų valdžia tvirta,
Bet žiūrėkit rytų lėpsė
Nuo kuoto nuvirto.

Tu Lietuva, Tu mano
Kaip pliudres nešė,
Kad kalaškę pakratytum
Būtų pilna kašė.

" "

Du broliukai komsorgai
Du broliukai sribekai,
Tik aš viena komjaunuolė
griebia: lankoj šienelį.
Man šienelį begrėbiant,
Kirtimėlį bekertant
Ir atėo du miškiniai
Ištarkavo man sėdynę.

Aš grėblelį nešina
Pas tėvelį Stalina,
Oi, tėveli laisi bėda
Man sėdynę smarkiai ėda.

STRIBAMS

Stribai turi velnio sielą
Komunizmas jų ideja.
Stribo močia tikra kekšė,
Kad pagimdė toki niekšą.

Ak, tu stribe, Maskvos rauge,
Tegu tave velnias traukia.
Ir kartu tokius tėvus,
Kurie gimdo stribukus.

Būk pakvietas Maskvos rauge,
Juk žinai kas tavęslaukia.
Bėgs tie šunes greit iš čia,
O jūs digsite nakčia.

Vieną tamsią rudens naktį
Reiks to raugo kur palaukti.
Ir tarp krumų ar griovių
Res daug niekšų negyvų.

Yra pas mus dar šnipų,
Jie neverti niekšų tų.
Bet su jais kalba trumpa
Kyba šnipas ir tvarka.

archyvas

P R I E L A U Ž O
Miške prie laužo vanagai sedėjo,
Liūdną dainelę traukė pamažu
Ir tylus aidas taip žaviai skambėjo,
Trjo klausytis buvo taip ramu.

Laužo šviesoje veidai surimtėję,
Į šalis blaškos deganti liepsna.
O mintys sklaidos apie gimtą šalį
Ir jų klausytis buvo taip žavu.
Skrido dainelė apie gimtą sodžių,
Apie gimtuosius sodžių namelius,
Apie motulę laukiančią prie kelio
Ir mergužėlės mėlynas akis.

Laužas jau gesta ir naktis artėja,
Gana dainuoti broliai vanagai.
Ruoškimės į žygį jau laikas artėja,
Nes naktužėlę mūsų motina.
Mes partizanai kovų nepabūgę
Nešame laisvę ant savo pečių
Ir tegul priešė mūsų nebaugina,
Nes mes mūsųjoms aikštėm gaujam

ESAM PARTIZANAI

Esam partizanai
Lietuvo gynėjai
Už Tėvynės laisvę
Mes kovot išėjom.

Šautuvai iš plieno
Apsiaustai miliniai
Einame vaduoti
Pavergtos Tėvynės

Baigsim mušt komūną
Rusus sunaikinti.
Girių tankumynuos
Mūs keliai išminti.

Žalios šakos eglių
Patalą mums kloja.
Plaukiame per pusnynus
Pėsti arba jojam.

Už Lietuvos šalį
Dievas mumis veda.
Sunaikinti rusus
Savo smūgiais žadam.

Jei Tėvynę myli
Stok į mūsų būrį.
Kovoje už laisvę
Būt bailių neturi.

Visa kas išauš
Kaip svajonės gyvos.
Laukiame mes laisvės
Ankstenės, vėlyvos.

Esam partizanai
Lietuvos gynėjai.
Sitą savo dainą
Kovoje sudėję.